

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **E., spol. s r.o.** so sídlom v B., zastúpeného JUDr. Evaristom Zuzanom, advokátom v Badíne, Laurinská č. 41 proti povinnému **Ing. M. L.**, bývajúcemu v L., zastúpenému Mgr. Jurajom Fričom, advokátom v Ružomberku, Podhora č. 49, **o vymoženie 2 311,89 Eur s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 9 Er 91/2010, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2011 sp. zn. 9 CoE 98/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Ružomberok uznesením z 21. januára 2011 č.k. 9 Er 91/2010-73 v spojení s opravným uznesením z 21. februára 2011 č.k. 9 Er 91/2010-73 rozhodol o trovách exekúcie tak, že oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť povinnému náhradu trov exekučného konania v sume 740,57 Eur a tiež zaplatiť súdному exekútorovi trovy exekúcie v sume 71,82 Eur z dôvodu, že exekúcia bola na základe návrhu oprávneného zastavená. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 200 a § 203 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Uviedol, že súdnej exekútorke priznal náhradu trov exekúcie v súlade s ustanoveniami vyhlášky č. 288/1995 Z.z. a k zastaveniu exekúcie došlo zavinením oprávneného a preto mu uložil povinnosť zaplatiť trovy konania aj povinnému.

Krajský súd v Žiline na odvolanie oprávneného (ktorý napadol odvolaním len výrok týkajúci sa povinnosti zaplatiť trovy konania povinnému) uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti zmenil tak, že oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť povinnému

náhradu trov konania v sume 539,64 Eur k rukám právneho zástupcu do troch dní. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že Exekučný poriadok nerieši prípad, kedy je možné priznať náhradu trov konania povinnému ktorý nezavinil zastavenie exekučného konania a preto dospel k názoru, že je možné analogicky postupovať podľa príslušných ustanovení § 251 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. V tomto prípade je možné analogicky aplikovať ustanovenie § 146 ods. 2 vety prvej O.s.p., v zmysle ktorého, ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný nahradiť jeho trovy. V danom prípade sa príslušné ustanovenie aplikovalo aj na zastavenie exekučného konania vo vzťahu, keď ho zavinil oprávnený a trovy si uplatňuje povinný, pričom otázku zavinenia súd hodnotí iba podľa procesného výsledku. Z týchto dôvodov povinnému priznal náhradu trov spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia, ktorých výšku stanovil v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z.z., pričom náhradu priznal nie za tri úkony ako súd prvého stupňa ale len za dva úkony právnej pomoci v celkovej výške 539,64 Eur.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie oprávnený, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p., teda, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že v inom konaní Okresný súd Banská Bystrica náhradu trov exekučného konania povinnému nepriznal a konanie o náhradu trov exekúcie povinnému uznesením č.k. 4 Er 1200/2009-24 zo 4. júla 2011 zastavil. Ďalej citoval odôvodnenie napadnutého uznesenia Krajského súdu v Žiline v tej časti, ktorou odôvodnil priznanie trov konania povinnému a následne citoval hore uvedené uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica v časti, ktorou odôvodnil svoje rozhodnutie o nepriznaní trov exekučného konania povinnému. Poukázal na Ústavu Slovenskej republiky, nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z čoho vyvodil, že súd mu uvedeným postupom odňal právo konať pred súdom aj tým, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, nemá náležitosti ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., je nepresvedčivé a absentujú v ňom úvahy o tom, z akého dôvodu súd aplikoval na daný skutkový stav použitý právny predpis. Žiadal, aby dovolací súd uznesenia nižších súdov zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvého stupňa.

Oprávnený v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), predovšetkým skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva

duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V treťom odseku ustanovenia § 239 O.s.p. sú vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu, proti ktorým by inak bolo dovolanie podľa odsekov 1 a 2 prípustné. Jedným z nich je aj prípad, keď dovolanie smeruje proti uzneseniu o trovách konania.

V prejednávanej veci je nepochybné, že dovolateľ dovolaním napáda uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania. Jeho dovolanie je preto podľa § 239 ods. 3 O.s.p. procesne neprípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia preto predmet konania nie je významný. Ak je teda konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie o trovách konania.

Pokiaľ ide o procesné vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O.s.p., dovolateľ ich v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania z týchto ustanovení preto nemožno vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je

dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa preukáže, že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia týchto práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva, ktoré by inak mohol v priebehu konania realizovať (ide napríklad o právo zúčastniť sa pojednávania, právo vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy, podávať opravné prostriedky, etc.).

Dovolateľ namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacím súdom a tiež skutočnosť, že iný súd v inom konaní rozhodol opačne o trovách exekučného konania, než súd v prejednávanej veci.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 169 ods. 1 O.s.p. v odôvodnení uznesenia sa uvedie, ktorý súd ho vydal, ďalej označenie účastníkov a veci, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia. Ak súd rozhodol o vykonateľnosti uznesenia až po jeho právoplatnosti (§ 171 ods. 3), uvedie dôvody, pre ktoré viazal vykonateľnosť až na právoplatnosť rozhodnutia.

Jedným z aspektov na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (IV. ÚS 115/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 353/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho

rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 219 ods. 2 O.s.p. dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V preskúmvanej veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o dôvodoch, pre ktorý uložil oprávnenému zaplatiť náhradu trov exekučného konania povinnému, zrozumiteľne odôvodnil. Rovnako odvolací súd podrobne odôvodnil svoje rozhodnutie a tiež dôvody, pre ktoré považoval uznesenie súdu prvého stupňa v jeho podstate za správne. Dovoláním napadnuté uznesenie dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo náhrada trov konania oprávnenému patrí, pričom odvolací súd odôvodnil zmenu výšky priznanej náhrady a v tomto smere vyhovel námietkam oprávneného, že povinnému nepatrí náhrada za tri úkony právnej pomoci, ale len za dva. V tom zmysle išlo teda o potvrdzujúce rozhodnutie, ktoré vyznelo v prospech oprávneného (dovolateľa). Okolnosť, že táto odpoveď dovolateľa neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 169 ods. 1 v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p.; za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek dovolateľa.

Možno zhrnúť, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa dovolacieho súdu

skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie uznesenia spĺňa.

Vzhľadom k týmto skutočnostiam, námietka dovolateľa týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia, zakladajúca vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je dôvodná.

Z obsahu podaného dovolania je však zrejmé, že dovolateľ namieta vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa ukladajúce mu povinnosť zaplatiť povinnému náhradu trov konania, keď poukazuje na iný právny názor v inom súdom konaní vedenom na inom okresnom súde. Aj v tejto skutočnosti dovolateľ videl existenciu vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však uvádza, že k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť len procesne nesprávnou činnosťou súdu a túto vadu nemožno vidieť v právnych záveroch, ku ktorým súd dospel pri posudzovaní oprávnenosti dovolateľom uplatneného nároku, resp. v právnom hodnotení veci vyjadrenom v súdnom rozhodnutí. Na dôvažok dovolací súd poznamenáva, že viazanosť súdu iným rozhodnutím súdu vyplýva iba z ustanovenia § 226 a § 243b ods. 5 O.s.p. (o ktorý prípad sa však v prejednávanej veci nejedná) a v žiadnom však prípade nie je viazaný právnym názorom súdu vysloveného v inom konaní.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p. Samotné právne posúdenie veci je totiž realizáciou rozhodovacej činnosti súdu a nezakladá dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo ním súd neporušuje žiadnu jeho procesnú povinnosť ani procesné práva účastníka.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce

aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 237 O.s.p., ani z ustanovenia § 239 O.s.p., dovolanie teda smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. augusta 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová